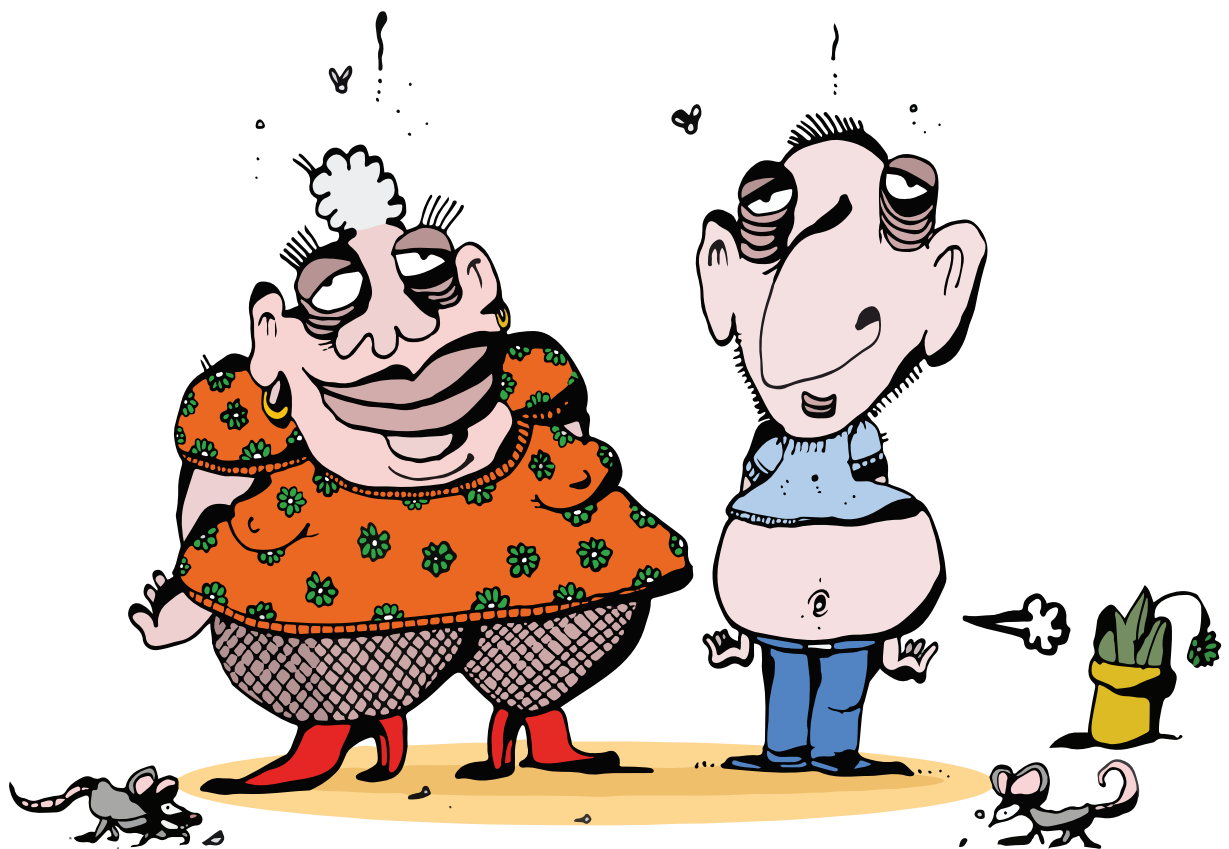

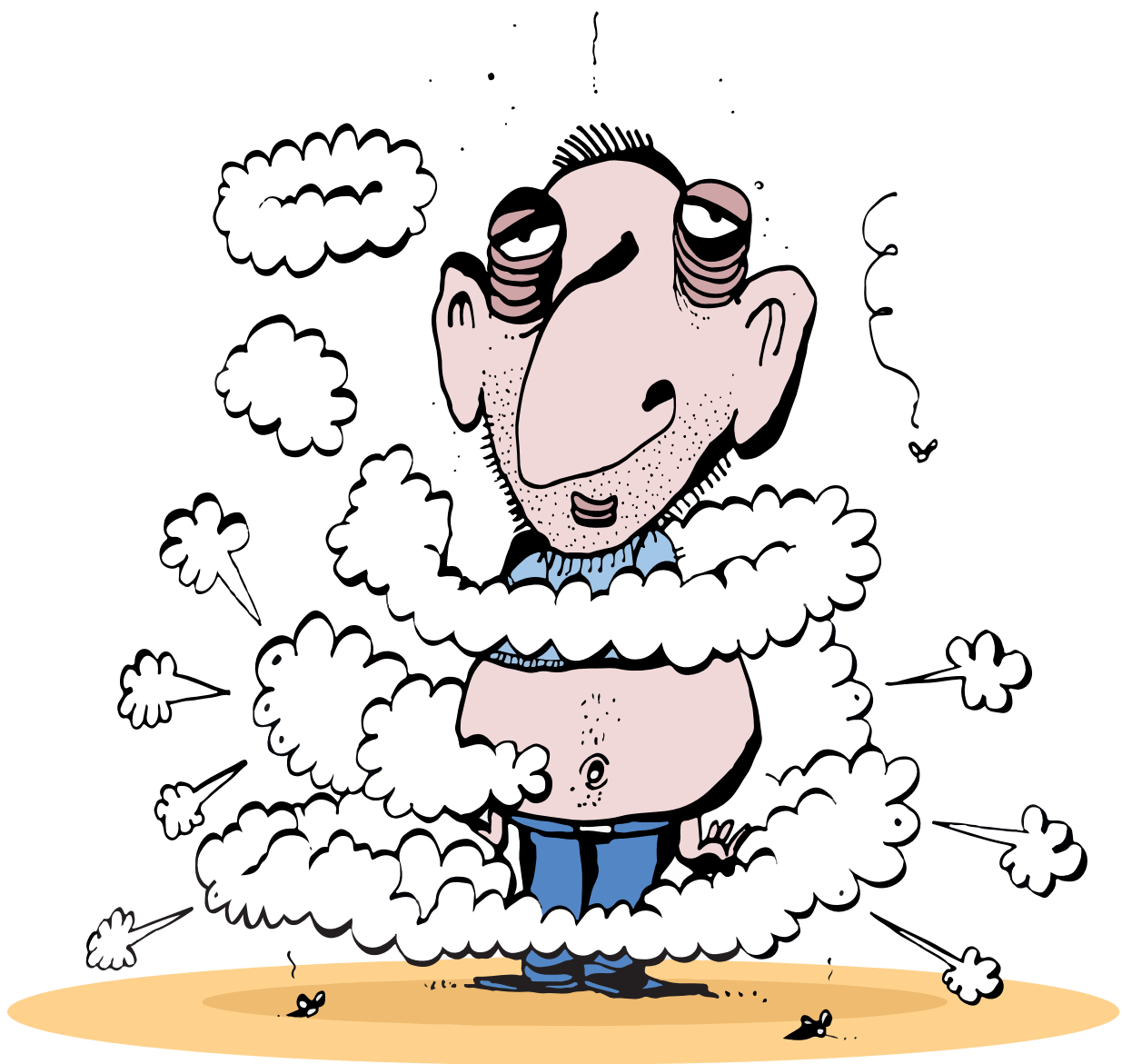
Vies

In een huisje, een klein vies huisje aan het einde van de straat, woonden meneer en mevrouw Slons. Meneer en mevrouw Slons waren al vierendertig jaar getrouwd, maar nooit gelukkig met elkaar geweest.

Meneer Slons vond dat mevrouw Slons veel te dikke billen had en vies grijs haar dat ze niet waste. Mevrouw Slons vond dat haar man een lelijke neus had en een dikke, zweterige buik die altijd onder zijn te kleine hemd tevoorschijn kwam. Meneer Slons en mevrouw Slons wisten allang niet meer waarom ze ooit met elkaar getrouwd waren.

Maar naast de dikke billen, het vieze haar, de lelijke neus en de zweterige buik vonden ze beiden iets van elkaar nog erger. Zo erg dat ze er helemaal gek van werden. Mevrouw Slons kon er niet tegen dat haar man altijd scheten liet. Harde en vooral vieze winden. Als ze aan het eten waren, liet hij minstens drie keer een natte scheet, waardoor het eten haar nooit smaakte.

En als ze televisie keken, liet hij elke vijf minuten zo'n harde scheet dat mevrouw Slons niet kon verstaan wat er op de televisie werd gezegd. Als de stank van de ene een beetje was verdwenen, liet meneer Slons er alweer eentje vliegen.

'Houd daar eens mee op, man!' snauwde mevrouw Slons dan tegen hem.

En elke keer keek meneer Slons haar verbaasd aan en vroeg:

'Waar moet ik mee ophouden?'

'Die vieze scheten van je!' schreeuwde mevrouw Slons, terwijl ze haar neus dichtkneep.

'Maar ik laat helemaal geen scheten.'

Het gezicht van mevrouw Slons was inmiddels groen en geel geworden en ze begon stilletjes te huilen.

Meneer Slons, op zijn beurt, werd er helemaal gek van dat mevrouw Slons altijd smakte. Als ze at, smakte ze bij iedere hap. En als ze dronk, slurpte ze elke slok naar binnen. Zelfs als ze niets in haar mond had en televisie keek, maakte ze smakgeluiden.

'Houd daar nou eens mee op, vrouw!' riep meneer Slons dan tegen haar.

En elke keer keek mevrouw Slons hem verbaasd aan en vroeg:
'Waar moet ik mee ophouden?'

'Dat vieze gesmak!' schreeuwde meneer Slons, terwijl hij zijn
vuisten samenkneep.

'Maar ik smak helemaal niet.'

Daarna kwam er bij meneer Slons niets anders meer uit dan
een luid 'Aaargh!'

Zelfs in haar slaap kwam er uit de mond van mevrouw Slons het vreselijkste gesmak, geslurp en geslobber. Het was zó vies, dat meneer Slons er vaak zwetend van wakker schrok. Hij schudde haar dan wakker en schreeuwde dat ze moest ophouden met het maken van vieze geluiden. Mevrouw Slons keek hem dan aan en zei dat ze niet begreep waar hij het over had. Ze smakte twee keer en viel weer in slaap.

Meneer Slons en mevrouw Slons werden dus langzaam helemaal gek van elkaar. Elke ochtend als ze naast elkaar wakker werden, keken ze elkaar aan en bedachten ze wat een vreselijke rotdag het weer zou worden met al dat gesmak en gebeurt.